

عنوان مقاله:

اصول مدیریت حاکم بر مالکیت زمانی (تایم شرینگ) و تاثیر آن بر رشد بازار اقتصادی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی مدیریت، اقتصاد و علوم انسانی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

علی آلبویه - گروه حقوق، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان، زاهدان، ایران

رشید اسلام نیا - دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، گروه حقوق خصوصی، زاهدان، ایران.

خلاصه مقاله:

تایم شرینگ یا مالکیت زمانی یا دوره ای و تقطیعی، از اواسط دهه 1370 در ایران رواج یافته است. به جهت گسترش قراردادهای مالکیت زمانی و تاثیر فزاینده آن در توسعه و آبادانی کشور و جلب و جذب سرمایه های داخلی و خارجی و همچنین به دلیل جذابیت قراردادهای یادشده و عدم وحدت نظر میان حقوقدانان و فقها در خصوص ماهیت حقوقی آن، ضرورت طرح مقاله حاضر معلوم می گردد. یکی از مسایل بسیار حایز اهمیت در حقوق ایران، برخورد و رو در رویی قواعد و مقررات داخلی و فقه اسلامی از یک طرف با مسایل جدید و بی بدیلی است که از طرف دیگر، توسط اتباع کشور یا افراد خارجی مطرح می گردد. مسایلی نظیر قراردادهای سرقفلی، بیمه، قرارداد انتقال اعضای بدن از جمله مسایل مبتلا به جامعه در دهه های اخیر بوده، که با سعه صدر حقوقدانان و فقها، به عنوان رویه معمول به مردم، مهر تایید از جانب قانونگذار را دریافت نموده اند. در این مقاله سعی شده تا آنجا که امکان دارد، تعریف قابل درکی از تاسیس حقوقی یادشده ارایه و متعاقبا به تاریخ نگاری آن پرداخته شود. آنگاه با بیان روش های متداول چنین معاملاتی، منافع متعاهدین و محاسن چنین معاملاتی را احصا نموده و در نهایت ضمن تبیین ماهیت حقوقی و روش های متداول قراردادهای مالکیت زمانی، در حد یک مقاله به نتیجه گیری از بحث فوق الذکر اشارتی خواهد شد.

کلمات کلیدی:

مالکیت زمانی، مہایات، اموال منقول و غیر منقول، جلب سرمایه گذاری داخلی و خارجی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/625220>

